

- история права и государства; история политических и правовых учений» / М. Д. Шиндяпина. – М., 1996. – 23 с.
6. Людви́кевич О. Н. Стадии юридической ответственности/О. Н. Людви́кевич// Юридический журнал. – 2007. – № 4. – С. 19– 23.
7. Назаров Б. Л. Социалистическое право в системе социальных связей / Б. Л. Назаров. – М.: «Юридическая литература», 1976. – 312 с.

ВЛАДИМЕРСЬКА В. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри організації судових та правоохоронних органів

МОРАЛЬНО-ЕТИЧНІ ВИМОГИ ДО ОСОБИ, ЯКА ПРЕТЕНДУЄ НА НАБУТТЯ СТАТУСУ АДВОКАТА

У Преамбулі Правил адвокатської етики зазначено, що надзвичайна важливість функціонального навантаження адвокатури вимагає від адвокатів слідування високим етичним стандартам поведінки. Дотримання адвокатами особливих деонтологічних вимог і правил розглядається світовою адвокатською спільнотою як необхідна передумова повноцінного функціонування адвокатури, виконання нею її важливої соціальної ролі в демократичному суспільстві [1].

Очевидно, що висока моральна культура для адвоката має край важливе значення, оскільки цією професією суспільству пов'язуються уявлення про такі високі морально-правові принципи, як законність, справедливість, гуманність, об'єктивність, без яких неможливо вирішувати завдання побудови демократичного та гуманного суспільства.

У продовження даної позиції необхідно торкнутися питання морально-етичних вимог до особи, яка виявила бажання займатися адвокатською діяльністю.

Аналізуючи законодавчі вимоги, що висуваються до кандидата в адвокати, слід сказати, що за приписами ст. 6 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 05.07.2012 року для набуття статусу адвоката особа повинна відповідати цілому ряду вимог, але разом з тим неможливо оминати увагою і вимоги стосовно морально-етичних якостей кандидатів, оскільки, крім професійних навичок, знань, потрібно мати особистісні якості, вроджені.

Н. М. Бакаянова, досліджуючи етичні основи діяльності адвоката-захисника, звертає увагу на той факт, що «адвокатська діяльність пов'язана з проблемами моральності. Вирішення цих проблем, безумовно, відбувається в залежності від моральних ідеалів, принципів та почуттів адвоката. При цьому роль регуляторів поведінки у всіх випадках виконують

підком конкретні, перевірені практикою та передбачені традицією вимоги адвокатської етики» [2, с. 48].

Однак, характерною властивістю таких вимог є те, що вони поширюються на діяльність юриста вже після набуття останнім статусу адвоката. Тобто, не встановлено деонтологічних кваліфікаційних вимог до кандидатів у адвокати, які разом з освітньо-професійними вимогами склали б єдину систему.

З цих міркувань виникає наступне запитання: чи можливо взагалі виявити морально-етичні якості особи ще до того, як вона розпочне самостійно надавати професійну юридичну допомогу? І якщо так, то яким чином?

Тут доречно звернути увагу на наступне:

по-перше, одним з етапів щодо виявлення моральних та особистісних якостей кандидата є проведення Кваліфікаційно-дисциплінарною комісією адвокатури перевірки. Відповідно до ст. 8 Закону з метою перевірки повноти та достовірності відомостей, повідомлених особою, яка виявила бажання стати адвокатом, і за наявності письмової згоди такої особи кваліфікаційно-дисциплінарна комісія адвокатури, кваліфікаційна палата або визначений нею член палати можуть звертатися із запитом до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб, підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності та підпорядкування, громадських об'єднань, що зобов'язані не пізніше десяти робочих днів з дня отримання запиту палати необхідну інформацію. Відмова в наданні інформації на такий запит, несвочасне або неповне надання інформації, надання інформації, що не відповідає дійсності, тягнуть за собою відповідальність, установлену законом. У разі ненадання особою, яка виявила бажання стати адвокатом, письмової згоди на перевірку повноти та достовірності повідомлених нею відомостей така особа до кваліфікаційного іспиту не допускається;

по-друге, однією з вимог набуття професійного статусу є проходження стажування. На цьому етапі, опинившись віч-на-віч з майбутньою професією, опановуючи всі її сторони та труднощі, претендент в адвокати якнайкраще проявляє як свої особисті якості: аналітичні здібності, наполегливість, цілеспрямованість, витримка, розсудливість та зберігання спокою, принциповість, працьовитість, самостійність, самоконтроль, так і моральні якості: чесність, порядність, сумлінність, дисциплінованість, уважність, відповідальність, культуру поведінки, зокрема такт, доброзичливість, толерантність, ввічливість. Саме під час проходження стажування відбувається становлення особи як фахівця, під впливом та наглядом досвідченого адвоката-керівника, досвідченість та моральність якого знаходиться поза сумнівом, закладаються її професійні якості з урахуванням принципів адвокатської етики. Слід зазначити, що індивідуально-психологічні якості особи, які необхідні

для досягнення позитивної професійної мотивації до адвокатської діяльності, її ефективності та результативності, формуються протягом усього її життя, зокрема, в процесі навчання, роботи, набуття індивідуальних і загальносоціальних якостей. Йде мова не лише про сукупність особливих природних якостей, а й про світогляд людини, її духовний розвиток. Ця складова професіоналізму має велике значення і є критерієм визначення здатності людини опанувати професію адвоката та бути їм фактично, усвідомлювати суспільне значення і вагомість своєї роботи.

Підсумовуючи все вищевикладене, слід зазначити, що відбір кандидатів в адвокати не лише за критерієм рівня знань, але й з урахуванням морально-етичних якостей повністю себе виправдовує, оскільки всі вказані риси формують цілісну особу кандидата, та створюють передумови для отримання високого звання «адвокат».

Список використаних джерел

1. Правила адвокатської етики [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unba.org.ua>;
2. Таваркїладзе Н. М. Етичні основи діяльності адвоката-захисника. – дис... канд-та юрид. наук: 12.00.10 / Н. М. Таваркїладзе; Одеська національна юридична академія. – О., 2003. – 215 с.

CHIEKMAROVA L. YU.

die Nationale Universität «Juristische Akademie Odessa»,
die Aspirantin an dem Lehrstuhl für Organisation der Justiz-
und Strafverfolgungsbehörden

DIE BERUFSHAFTPFLICHTVERSICHERUNG: DIE ERFAHRUNG VON DEUTSCHLAND UND VON ÖSTERREICH

Heute existiert das Hauptproblem: Berufshaftpflichtversicherung des Rechtsanwaltes und es besteht darin: 1) es erfordert zusätzliche Forschung der Gesetzgebung, welche Rechtsverhältnisse zwischen dem Anwalt und dem Mandanten bestimmen und diese Rechtsnormen in dem Gesetz verankern; 2) in unserem Land fehlt heutzutage das Institut für Berufshaftpflichtversicherung von Rechtsanwälten; 3) ukrainische Gesellschaft beachte ungenügend die Erfahrungen anderer Länder bei der Anwendung der Berufshaftpflichtversicherung von Rechtsanwälten, darunter vor allem deutsche und österreichische Erfahrungen in diesem Bereich.

Die Berufshaftpflichtversicherung von Anwälten ist in vielen anderen Ländern obligatorisch. Ihre Erfahrung zeigt den erfolgreichen Mechanismus